

REPUBLIKA HRVATSKA
 ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
 U SISKU

BROJ: K-DO-3/06
 Sisak, 4. rujna 2006.

MZ/JG

ŽUPANIJSKOM SUDU

U SISKU

Temeljem čl. 42. st. 2. t. 3. Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU

protiv:

okr. RADE MILJEVIĆA.

[REDAKCIJSKI OZNAČENJE]
 nalazi se u pritvoru
 po rješenju Županijskog suda u Sisku broj Kio-
 16/06 od 10. ožujka 2006. godine.

da bi:

dana 20. rujna 1991. godine u Glini, kao pripadnik nelegalnih vojnih postrojbi tzv. "SAO Krajine", koristeći okolnosti oružane pobune na tom području, protivno odredbama članka 3. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 4. točke 1. i 2. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) od 08. lipnja 1977. godine sa još neutvrđenim brojem naoružanih i uniformiranih nepoznatih pripadnika iste vojne postrojbe, iz zatvora u Glini izveli zatočene civile Janka Kaurića, Milana Itrića, Borislava Itrića i Antu Žužića i pod izgovorom da će ih poslati u kninski zatvor, odveli ih na brdo Pogledić gdje su ih usmrtili iz vatrenog oružja.

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilno stanovništvo ubijao,

pa, da bi time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ranim zločinom protiv civilnog stanovništva – opisanim i kažnjivim po čl. 120. st. 1. OKZRH.

- 2 -

STOGA PREDLAŽEM

1/ da se pred Vijećem Županijskog suda u Sisku održi glavna rasprava,

2/ da se na glavnu raspravu pozove okr. Rade Miljević, te svjedoci Pavle Štajdohar iz Gline, Hrvatskog proljeća kbr. 5, Ivica Pereković iz Grešana kbr. 209, Glina, Ivica Cindrić iz Jastrebarskog, Z. Frankopana kbr. 18, Ivan Cestarić iz Jastrebarskog, Zrinski Frankopana kbr. 18, Zoran Kotnik iz Zagreba, Jablanska kbr. 28, Živko Kladar iz Dragotine kbr. 115, Glina, Željko Palmar iz Gline, A. Starčevića kbr. 8, Miloš Paripović iz Gline, Klanac kbr. 2, Đuro Šimunović iz Gline, J. Mrgana kbr. 3, Ivan Klobučar iz Šatomje kbr. 110a, Glina, Slavica Kaurić iz Siska, Frana Kršinića kbr. 17, Dražen Baždar iz Gline, Majske kbr. 35, Dušan Čelap iz Poljana kbr. 185, Glina, Anica Čučković iz Grešana kbr. 94 a, Glina, Milan Bulat iz Brestika broj 104, Glina, Davor Radanović iz Gline, Hrvatskog sokola broj 1, Rade Vekić iz Gline, Kralja Tomislava broj 13 i Ivan Mareković iz Gline, Toplička 22,

3/ da se na glavnoj raspravi pročita zapisnik o ekshumaciji Janka Kaurića, Milana Litrića, Borislava Litrića i Ante Žužića sa fotodokumentacijom ekshumacije, zapisnik o pregledu posmrtnih ostataka oštećenih, te izvješće Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku iz Zagreba o izvršenoj identifikaciji mrtvih tijela oštećenih, zapisnici o prepoznavanju osoba u prostorijama Policijske postaje Petrinja od strane svjedoka Ivica Pereković i Pavla Štajdohar, te da se pročita knjiga, odnosno dnevnik zatvorske straže Glina zajedno sa spiskom zatvorenika u inkriminirano vrijeme,

4/ da se nad okr. Radom Miljevićem **produlji pritvor** do okončanja glavne rasprave temeljem čl. 102. st. 1. toč. 1. i 4. ZKP-a.

O b r a z l o ž e n j e

Na osnovu podnesene kaznene prijave pred Istražnim centrom Županijskog suda u Sisku provedena je istraga protiv Rade Miljević kojemu je stavljeno na teret da je 20. rujna 1991. godine u Glini kao pripadnik nelegalnih vojnih postrojbi tzv. "SAO Krajine", koristeći okolnosti oružane pobune na tom području, protivno odredbama članka 3. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 4. točke 1. i 2. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) od 08. lipnja 1977. godine sa još neutvrđenim brojem naoružanih i uniformiranih nepoznatih pripadnika iste vojne postrojbe, iz zatvora u Glini uzeli zatočene civile Janka Kaurića, Milana Litrića, Borislava Litrića i Antu Žužića i pod izgovorom da će ih poslati u Knin, odveli ih na brdo Pogledić gdje su ih usmrtili iz vatrenog oružja.

Saslušan u istrazi okr. Rade Miljević se branio šutnjom, s tim da je dodao kako je u 08. mjesecu 1991. godine dobio poziv za mobilizaciju, kojoj se odazvao, ali nakon što je prije početka rata otišao u mirovinu upravo s radnog mjesta u glinskom zatvoru, njegova noga nikad kasnije nije stupila u prostorije zatvora. Inkriminacija koja mu se stavlja na teret je čista izmišljotina.

Svjedok Pavle Štajdohar navodi da je do 29. kolovoza 1991. godine živio u selu Skela, gdje je obnašao posao seoske straže. Nije imao uniformu hrvatske vojske. Toga dana odveden je u glinski zatvor gdje je ostao do 03. ožujka 1992. godine kada je razmijenjen u Karlovcu. Poznao je oštećene Milana i Borislava Litrića, Janka Kaurić i Antu Žužića. Oni su u glinski zatvor dovedeni dan kasnije od njega i bili su u civilnoj odjeći. On je smješten u samicu br. 3 gdje su kasnije doveli Ivicu Perekovića, koji je bio sav izudaran po tijelu. Režim zatvorskog života bio je okrutan i zatvorenici su svakodnevno dobivali batine. Negdje oko 20. rujna 1991. godine između 12,00 i 13,00 sati dok je on pripremao posuđe za ručak u krugu zatvora, čuo je snažno lupanje po željeznim ulaznim vratima zatvora. Stražar je upitao tko je, a osoba koja je lupala po vratima predstavio se kao Rade Miljević. Stražar je odmah otvorio vrata, pa je svjedok zaključio da se radi o važnoj osobi. Radu Miljević do tada nije poznao, a u zatvorski prostor ušao je obučen u maskinu uniformu, dok je oko struka imao opasač s pištoljem, a u ruci držao automatsku pušku. Na glavi nije imao kapu. Vidio je kako Rade Miljević stražaru Petrović Nenadu daje nekakav komad papira veličine 20 x 10 cm, da bi stražar uzeo taj papir i krenuo prema samici br. 4 ili 1 u kojoj su se nalazili Milan Litrić, Borislav Litrić i Ante Žužić. Svjedok se ne sjeća iz koje je samice izveden Janko Kaurić. Ova četvorica su izašla s glavom prema dolje i rukama na leđima, te su jedan iza drugog odlazili prema željeznim izlaznim vratima. U toj koloni posljednji je bio Ante Žužić, koji je u jednom trenutku podigao glavu prema njemu i pogledao ga sa izrazom nedoumice kuda ide. Svjedok napominje, da su nakon ulaska Rade Miljevića u zatvorsko dvorište ulazna vrata odmah zatvorena, te da su ponovno otvorena u momentu kada su oštećeni izlazili iz kruga zatvora. Svjedok je kroz otvorena ulazna vrata zatvora vidio da se izvan zatvora nalazilo parkirano vozilo bijele boje, ali ne zna da li se radilo o kombiju ili osobnom vozilu. Nakon ovog događaja on nije više vidio okrivljenog, da dolazi u zatvor. Na poziv Policijske postaje Petrinja izvršio je prepoznavanje okrivljenog koje je obavljeno u prostorijama policije. Tom prilikom prepoznao ga je po obliku lica – lijevom profilu, zatim po širini čela, a budući se u međuvremenu dosta udebljao, lice mu više nije bilo usko kao prije. Također, manjkala mu je trećina kose. Da je kojim slučajem okrivljenog sada vidio na ulici, misli da ga ne bi prepoznao, ali bi znao da ga od nekuda zna. Što se tiče bijelog papira kojeg je okrivljeni predao stražaru, ne može ništa reći o njegovom sadržaju, niti da li je papir bio potpisan i poštambljan. Napominje još da prilikom prepoznavanja nije bio sto posto siguran da li se radi o osobi iz 1991. godine, no da je zato i tražio da se upravo njemu sumnjiva osoba okrene bočno, a ne neka druga od prisutnih osoba. Upravo ga je okr. Rade Miljević asociirao na osobu koju je vidio na dvorištu glinskog zatvora prilikom odvođenja oštećenih.

Svjedok Ivica Pereković uhvaćen je od strane srpske vojske kao civil i dana 29. kolovoza 1991. godine odveden u glinski zatvor, gdje je ostao do 03. ožujka 1992. godine kada je razmijenjen u Karlovcu. Sjeća se, da je mjeseca rujna 1991. godine između 12,00 i 13,00 sati na ulazna vrata zatvora lupala osoba koja se predstavila riječima da je Rade Miljević. To je čuo dok se nalazio sa Fajom Štajdoharem i još dvojicom zatvorenika. Nakon što mu je stražar otvorio vrata, Rade Miljević je naredio stražaru da mu dovede oštećene, što je ovaj i učinio, dok je okrivljeni ostao u krugu zatvora pored vrata zatvorskih prostorija ne ulazeći unutra. Najprije su iz prostorija izvedeni otac i sin Litrić, a iza njih Kaurić i Žužić. Nakon što su sva četvorica izašla u zatvorsko dvorište odvedeni su kroz glavna vrata iz zatvora a sa njima je otišao i okr. Rade Miljević. Da li se tko nalazio na ulici izvan zatvora, svjedok se ne može očitovati. Rade Miljević je bio obučen u SNB uniformu, a oko pasa bio mu je bijeli opasač, a preko oba ramena također je imao remene bijele boje. Kapu na glavi

nije imao. Na opasaču je imao pištolj, a ne sjeća se da bi u rukama držao dugo oružje. Prije ovog događaja on nije poznavao Radu Miljevića. Pozvan je na prepoznavanje u Policijsku postaju Petrinja, kojom prilikom je okr. Radu Miljevića prepoznao po faci i po kosi. U rujnu 1991. godine imao je bujnu kestenjavu kosu, a sada je više posijedio i malo je očelavio. Faca mu je ostala ista, ali se udebljao 10 do 15 kg. Trenutak kada je Rade Miljević ušao na glavna ulazna vrata zatvora svjedok nije vidio, ali je okr. Rade Miljević zajedno sa stražarom došao do vrata prostorije unutar kaznionice u kojoj u kojoj se i svjedok nalazio, te je pokucao i predstavio se kao Rade Miljević. Nakon toga uslijedilo je izvođenje oca i sina Litrić u dvorište, gdje su nakon toga po stražaru dovedeni Anto Žužić i Janko Kaurić. Ovo odvođenje trajalo je oko deset minuta, a prilikom prepoznavanja u policiji nije tražio da se okrivljeni okreće profilom prema njemu, jer ga je prepoznao čim je vidio njegovo lice.

Svjedok Ivica Cindrić je kao pripadnik ZNG bio zarobljen 17. rujna 1991. godine u selu Šatornja. Tada je zarobljen i civil Kaurić Janko, te su obojica odvedeni u glinski zatvor. Najprije su smješteni u istu prostoriju, a zatim razdvojeni. Svjedok je dana 18. rujna 1991. godine odveden iz zatvora, najprije u prostoriju škole u Glini, a zatim u Policijsku stanicu Dvor, da bi dana 19. rujna 1991. godine po pripadnicima JNA odveden u Banja Luku. Ne može se očitovati o sudbini Janka Kaurića niti ostale trojice oštećenih koje u glinskom zatvoru nije ni upoznao.

Svjedok Ivan Cestarić bio je pripadnik rezervnog sastava MUP-a. Okrivljenog Radu Miljevića poznavao je i prije rata jer mu je njegova supruga bila nastavnica u osnovnoj školi, a roditelji mu prebivali u zaseoku zvanom Manojlovići. Okrivljeni je prije rata radio u Kazneno popravnom domu u Glini, te je još prije rata otišao u mirovinu, u što nije siguran. Također poznaje sve oštećene, a posebno Janka Kaurića, koji je uhićen zajedno sa Ivanom Cindrićem negdje sredinom mjeseca rujna 1991. godine. To je saznao od Ivana Cindrića pripadnika ZNG s kojim danas živi u istoj zgradi u Jastrebarskom. Kasnije je čuo da je Janko Kaurić ubijen u Batinjoj Kosi, gdje mu se gubi svaki trag, a također je čuo u javnom pogovoru da su ubijeni Litrići i Žužić.

Svjedok Zoran Krdinik je tijekom 1991. godine bio pripadnik hrvatske policije u kom svojstvu je i zarobljen u Hrvatskoj Kostajnici. U glinski zatvor dopremljen je 15.09.1991. godine i tu ostao do 30.10.1991. godine kada je razmijenjen u Mošćenici. Okrivljenog Radu Miljevića poznaje iz vremena boravka u glinskom zatvoru gdje je on bio stražar. Vidao ga je kako hoda po dvorištu glinskog zatvora od prilike svaki drugi ili treći dan. Okr. Rade Miljević je bio korpulentnije građe rastom od 175 do 180 cm, tamne crne kose, uredno pošišane, koja je onaga bila nešto dulja, a na čelu mu je kosa bila prorijeđena. Bio je obučen u maskirnu uniformu, a na lijevom džepu bluze imao je tri žute ertice, no ne zna o kojem se činu radi. Stražari obično nisu nosili kape na glavi, pa tako ni okr. Rade Miljević, no nosio je vojni opasač smeđe boje i jedan poprečni remen preko ramena. Taj opasač nije uvijek imao. Zatvorenici su bili izloženi različitim mučenjima u kojima je sudjelovao i okrivljeni. Svjedok poznaje Litrić Milana i Borislava, Kaurić Janka i Anu Žužića. Jedne večeri Janko Kaurić, Milan i Borislav Litrić dovedeni su u njegovu zatvorsku sobu, a sutradan su izvedeni iz prostorije u dvorište po zamjeniku komandira glinskog zatvora, i okr. Radi Miljeviću i još jednom stražaru, koji su ovoj trojici rekli da idu na pogubljenje. Po naredbi zamjenika upravnika zatvora i okr. Rade Miljevića, stražari su silom izvukli Kaurića u dvorište, jer se on opirao. Otac i sin Litrić međusobno su se opraštali govoreći jedan drugom da se ne treba

- 5 -

bojati i da će se vidjeti na drugom svijetu. Ante Žužić nije bio u toj prostoriji nego u drugom dijelu zatvora gdje su se nalazili civili. I on je doveden u zatvorsko dvorište nakon čega su sva četvorica istodobno izvedena iz glinskog zatvora kroz velika željezna vrata. Kroz ta željezna vrata pored oštećenih izašla su još četiri stražara među kojima je bio i okr. Rade Miljević, te zamjenik zapovjednika glinskog zatvora. Iz zatvora je prvo izašao zamjenik zapovjednika, zatim Janko Kaurić, kojeg je posebno zbog opiranja vodio jedan stražar, a iza njih išli su Litrić Milan i Borislav, te Ante Žužić mirno i bez opiranja. Ostali stražari išli su iza zatvorenika, a što se dalje događalo sa oštećenima nije mu poznato. Dan ili dva nakon što su ova četvorica odvedeni jedan od stražara mu je rekao da su sva četvorica pogubljena. Obzirom da je okr. Rade Miljević imao obučenu maskirnu uniformu, to je značilo da nije imao tretman običnog stražara, već je bio više pozicionirani časnik. Nakon što je svjedoku predložena fotografija formata A4 od 07. siječnja 1992. godine sa proslave u glinskom zatvoru, svjedok je među nazočnim osobama prepoznao okr. Radu Miljevića kako sjedi, a u lijevom gornjem uglu fotografije, kako stoji sa rukom na lijevoj strani prsiju.

Svjedok Živko Kladar poznaje okr. Radu Miljevića jer je zajedno s njim krajem 1992. godine radio u glinskom zatvoru kao stražar. Nije mu poznato što je okr. Rade Miljević radio u rujnu 1991. godine. Oštećene uopće ne poznaje niti je ikad za njih čuo. Poznato mu je da su zatvorski stražari koji su prije rata otišli u mirovinu, nakon izbijanja sukoba opet mobilizirani. Da li je među njima bio i okrivljeni svjedok se ne sjeća. On osobno je tijekom 1991. godine radio kao vozač novinara u Glini, te njihove rukopise vozio u Beograd i Novi Sad.

Svjedok Željko Palmar navodi da je prije rata pa sve do mjeseca lipnja 1991. godine radio kao instruktor grafike za pitomce u Odgojno popravnom domu Glina. U šestom mjesecu 1991. godine otišao je u Beograd. U ožujku ili travnju 1992. godine ponovno se vratio u Glinu gdje je vodio štampariju. Poznaje okr. Radu Miljevića, jer je ovaj prije rata radio u Kazneno popravnom domu kao stražar. Do šestog mjeseca 1991. godine okrivljeni je također bio zaposlen, a što se poslije događalo s njim svjedok ne može reći jer je otišao u Beograd.

Svjedok Miloš Paripović navodi da je do 21. lipnja 1991. godine radio kao nadzornik straže u Domu za preodgoj Glina, a onda je otišao na godišnji odmor. Dana 26.06.1991. godine bio je napad na policijsku stanicu Glina, pa je on došao u zatvor gdje mu je rečeno da do daljnega čeka što će se događati. Otišao je živjeti u selo Trnovac i ne zna što se događalo u zatvoru sve do 1992. godine kada je ponovno primljen kao stražar u zatvoru. Okrivljenog Radu Miljevića dobro pozna jer mu je ovaj bio neposredni rukovodilac, odnosno zapovjednik straže prije ratnih događanja. Okr. Rade Miljević je umirovljen 1989. ili 1990. godine, a ne može se očitovati gdje se nalazio u rujnu 1991. godine.

Svjedok Đuro Šimunović sjeća se, da je u devetom mjesecu 1991. godine dobio poziv glinskih vlasti za mobilizaciju u vojnu policiju. Poznaje okr. Radu Miljevića jer je prije rata radio u Domu za preodgoj u Glini. U vrijeme rata vidao ga je u zgradi teritorijalne obrane u SNB uniformi, a preko ramena imao je smeđi remen. Na glavi je nosio "titovku" i nije vidio da bi nosio kakvo oružje. Ne zna da li je okrivljeni svakodnevno dolazio u zgradu, ali ga je tu vidao dva do tri puta tjedno. Napominje da je zgrada uprave glinskog zatvora pretvorena u zgradu teritorijalne obrane, a zatvor je bio odvojen jedino sportskim igralištem. Svjedok od

- 6 -

oštećenih poznaje samo Antu Žužića, koji je prije rata bio građevinski poduzetnik, a u devetom mjesecu 1991. godine vidio ga je u zatvoru. Sjeća se da je jednog jutra čuo od kolega stražara da su oštećeni izvedeni iz zatvora i da su završili na Poglediću, odnosno na groblju koje se tamo nalazi. Nije mu poznato na koji način su oštećeni izvedeni iz zatvora i tko je to učinio. Okr. Radu Miljevića u to vrijeme nije vidio u krugu zatvora, nego je bio u zgradi teritorijalne obrane, odnosno u komandi teritorijalnog štaba. Svjedok na kraju napominje da je vojna policija, koja je imala bijele opasače čuvala zgradu teritorijalne obrane, dok je glinski zatvor imao svoju stražu i svoj posebni ulaz.

Svjedok Ivan Klobučar navodi da poznaje oštećene, a također i okr. Radu Miljević, kojeg je vidio početkom 1991. godine u Glini obučenog u civilno odijelo. Kasnije je čuo iz javnog pogovora da je okr. Rade Miljević "pokupio" iz glinskog zatvora oštećene koji se nikad više nisu vratili. Inače prije rata okr. Rade Miljević je radio u glinskom zatvoru, imao je neki oficirski čin JNA, i najvjerojatnije se nakon izbijanja rata uključio u postrojbe "SAO Krajine".

Svjedok Slavica Kaurić je supruga ošt. Janka Kaurić. Njezin suprug zarobljen je 17. rujna 1991. godine, zajedno s pripadnikom ZNG Josipom Cindrić, koji je kasnije razmijenjen. Njezin suprug odveden iz glinskog zatvora zajedno sa ostalim oštećenima, a sva četvorica pronađeni su zakopani na brdu Pogledić kod katoličkog groblja u Glini. Ona ne zna tko ih je ubio, ali je čula da ih je okr. Rade Miljević izveo iz zatvora. Radu Miljevića poznavala je prije rata, jer je njegova supruga bila učiteljica, dok je Rade bio zaposlen u glinskom zatvoru i prije rata.

Svjedok Dražen Baždar poznaje okr. Radu Miljevića jer ga je vidio par puta u Odgojno popravnom domu Glina u ljeto odnosno osmom i devetom mjesecu 1991. godine, kada je tamo dolazio. To mu je poznato iz razloga što je i sam bio pripadnik policije "SAO Krajine". Rade Miljević je bio obučen u SMB uniformu oficira JNA i imao je čin kapetana. Svjedok je poznavao i oštećene i znao je da se oni nalaze u zatvoru. Međutim, nije mu poznato kada su oni odvedeni niti tko ih je odveo. Kasnije je čuo da su oni na Poglediću, što je značilo da su na groblju i da su ubijeni. Osobno nije vidio da bi okr. Rade Miljević išao u glinski zatvor.

Svjedok Dušan Čelap nema direktnih saznanja o načinu stradanja oštećenih. Sjeća se da je u devetom mjesecu 1991. godine, prilikom boravka kod svog tetka Mile Čiča u Glini, ovaj mu rekao da su oštećeni pobijeni. Njih dvojica otišli su na mjesto ubojstva i pronašli humku od zemlje izvan ograde katoličkog groblja, na kojem mjestu su pronašli pet do šest čahura. Tom prilikom mu je Mile Čiča rekao da je vidio oštećene kako su sami na mjestu na kojem su ubijeni kopali zemlju, ali mu nije rekao tko ih je doveo do tog mjesta i ubio.

Svjedok Anica Čučković navodi da o samom događaju nema nikakvih saznanja ali je čula da su oštećeni pobijeni i da je to učinjeno radi osвете zbog trojice Srba, koje je ubila Hrvatska vojska.

Svjedok Milan Bulat poznaje okr. Radu Miljevića jer je prije rata zajedno sa njim radio u Kazneno popravnom domu u Glini. Rade Miljević je bio stražar, a neposredno prije rata postao je zapovjednik straže. Svjedok se ne može točno očitovati kakvu funkciju je

- 7 -

obnašao okr. Rade Miljević nakon početka rata, ali je neposredno prije toga mijenjao šefa straže Bjelajac Iliju.

Svjedok Davor Radanović navodi kako se u njegovoj obitelji pričalo da je uhvaćen i u glinski zatvor smješten Janko Kaurić, nećak njegove majke. U kontekstu tog razgovora njegov otac spomenuo je osobu po imenu Rade Miljević, kojem bi se mogli obratiti u svrhu izbjavljenja Janka Kaurića iz zatvora. Par dana nakon ovog razgovora otac je došao kući s vijesću da je Janko Kaurić nekamo odveden, premješten ili slično, a što se s njim stvarno desilo svjedok ne zna. Isto tako ne može reći kakvu je funkciju okr. Rade Miljević imao tijekom rata, ali zna da je prije rata bio odgajatelj u OPD Glina.

Svjedok Rade Vekić navodi da poznaje okr. Radu Miljevića jer je sa njim radio u Kazneno popravnom domu, gdje je ovaj bio zapovjednik straže. Nakon napada na Policijsku postaju Glina 26. lipnja 1991. godine direktor Kazneno popravnog doma Mirko Drobniak je stražarima rekao da mogu ići kući. Što se tiče oštećenih čuo je da su oni bili par dana u zatvoru, a nakon toga da su streljani i pronađeni na novom glinskom groblju. Tko je oštećene izveo iz zatvora nije mu poznato. Svjedok je ponovno počeo raditi u glinskom zatvoru krajem 1992. godine, a u to vrijeme okr. Rade Miljević radio je u komandi teritorijalne obrane, u zgradi koja je bila neposredno u blizini zatvora. Okr. Radu Miljevića je vidio u uniformi bivše JNA neposredno nakon napada na Policijsku postaju Glina, a negdje 1993. godine došle su šarene maskirne uniforme i tada je okr. Rade Miljević bio obučen u takvu maskirnu uniformu. Uglavnom, okr. Rade Miljević je čitavo vrijeme bio u komandi štaba teritorijalne obrane.

Svjedok Ivan Mareković poznaje okr. Radu Miljevića još prije rata kao šefa ekonomije u Kazneno popravnom domu Glina. Međutim, nije mu poznato što je on radio prilikom izbijanja rata. Želi spomenuti da je i on bio zarobljenik u glinskom zatvoru od 2. do 28. kolovoza 1991. godine, kada je otišao u razmjenu. Za to vrijeme nije vidao okr. Radu Miljevića u zatvoru. U zatvoru su bili oštećeni koje on osobno poznaje, a o njihovoj pogibiji ne zna ništa, no čuo je da su ubijeni.

Iz Zapisnika o ekshumaciji Županijskog suda u Sisku sastavljenog 29. listopada 1996. godine, s priloženom fotodokumentacijom, te Zapisnika o pregledu posmrtnih ostataka Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku Zagreb, proizlazi da je pregledom posmrtnih ostataka pronađenih i ekshumiranih tijela, nesumnjivo utvrđeno kako se radi o posmrtnim ostacima Janka Kaurića, Milana Litrića, Borislava Litrića i Ante Žužića.

Iz Zapisnika o prepoznavanju Policijske postaje Glina sastavljenih 9.03.2006. godine, proizlazi da su Ivica Pereković i Pavao Štajdohar sa 100%-om sigurnošću pokazali okr. Radu Miljevića kao osobu koja je iz glinskog zatvora odvela oštećene. Prepoznali su ga po izgledu očiju i crtama lica s napomenom da se dosta udubljavao, da mu je kosa posjedila i da je proćelav.

U knjizi dežurstava, odnosno dnevniku zatvorske straže – primopredaja zatvorske straže, za dan 20. rujna 1991. godine, stražar Zdjelar Ilija (nedostupan pravosuđu) upisao je da je Vojna policija odvela u Knin Milana i Borislava Litrića, Janka Kaurića i Antu Žužića. Iz priloženog popisa zatvorenika glinskog zatvora, vidljivo je da su dana 20. rujna 1991. godine, oštećene osobe otpuštene iz zatvora, te da ih je preuzeo Josko Kovačević. Daljnja sudbina zatvorenika u ovom dokumentu nije navedena.

- 8 -

Na osnovu svega izloženog smatram utvrđenim da je okr. Rade Miljević počinio kazneno djelo koje mu se ovom optužnicom stavlja na teret. Tijekom provedene istrage na nesumnjiv je način utvrđeno da je okr. Rade Miljević i prije rata radio u Odgojno popravnom domu Glina kao stražar i zapovjednik straže, a iskazi svjedoka Dražena Baždar, Đure Šimunović, Živka Kladar, Miloša Paripović, Milana Bulat i Rade Vekić potvrđuju da je i nakon izbijanja rata okr. Rade Miljević bio u časničkoj uniformi JNA, a kasnije i maskirnoj uniformi, te obavljao određene poslove u strukturama nelegalnih vojnih postrojbi "SAO Krajine". Svjedoci Ivica Pereković i Pavao Štajdohar, koji su bili civilni zatvorenici glinskog zatvora, decidirano tvrde da je upravo okr. Rade Miljević dana 20. rujna 1991. godine došao do glavnih ulaznih vrata zatvora i lupao po njima predstavljajući se svojim imenom, nakon čega ga je stražar odmah pustio u unutrašnjost zatvora, pri čemu je stražaru predao bijeli papir nepoznatog sadržaja, kojim je očigledno pravdao izvođenje oštećenih iz zatvorskih prostorija. U pratnji stražara, među kojima se nalazio i okr. Rade Miljević svi oštećeni su kroz glavna ulazna i izlazna vrata odvedeni iz zatvora. Nakon toga, oštećene osobe su odvedene na brdo Pogledić, iznad katoličkog groblja, te su na tom mjestu likvidirane i zakopane. Kasnijom ekshumacijom i nalazom sudske medicine utvrđeno je da se radi upravo o tijelima oštećenih.

Smatramo da je okr. Rade Miljević sa drugim nepoznatim počiniteljima sudjelovao u ovom zločinu i to u okviru zajedničkog, unaprijed dogovorenog plana likvidacije oštećenih, koji su svi redom bili civili. Da bi se predmetni zločin prikrrio u zatvorsku knjigu dežurstava upisano je da su oštećene osobe od strane Vojne policije odvedene u Knin. Da je upravo okr. Rade Miljević oštećene izveo iz zatvora, pored Ivica Perekovića i Pavla Štajdohara potvrđuje i svjedok Zoran Kotnik, koji je kao pripadnik hrvatske policije nakon zarobljavanja u Hrvatskoj Kostajnici također u inkriminirano vrijeme bio u zatvoru. Ovaj svjedok govori da je okr. Radu Miljevića kritičnog dana vidio kako zajedno sa zamjenikom zapovjednika zatvora i stražarima izvodi oštećene iz kruga zatvora. Kada je tom svjedoku predočena fotografija snimljena u prostorijama zatvora 7. siječnja 1992. godine, na kojoj se nalazi više osoba, svjedok je bez ikakve dvojbe prepoznao na slici okr. Radu Miljević. Iako ostali saslušani svjedoci nemaju direktna saznanja o počiniteljima ovog zločina i oni su, po javnom pogovoru, saznali da su sve oštećene osobe istovremeno izvedene iz zatvora i ubijene, pri čemu svjedok Ivan Klobučar govori kako je čuo da je oštećene iz zatvora "pokupio" upravo okr. Rade Miljević.

Radit toga ova se optužnica ukazuje kao opravdana i na zakonu osnovana.

**ZAMJENIK
ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA**

Marijan Zgurić